

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Áronka unokám két hónapos

Amikor világra jön egy várva várt baba,
várja már a család, várja me leg otthona.
Életük menete új értelmet nyerhet,
Áronka az első minden más ügy mellett.

Igénytelen ő még, szeretetre vágyik,
anyatejet szopja, és boldognak látszik.
Ha tele a pocí, elszundít majd újra,
rendesen fejlődik, egyre nő a súlya.

Apró szemgolyói ide-oda járnak,
kezdi felfedezni a rejtélyes világot.
Hangokat hall, és alakokat lát,
de felismeri mindig édesanyját.

Hasfájós gyereknek döcögős a napja,
éjjel-nappal sírós arcát mutatja.
Felsír a sötétben, itt senki sem alhat,
durizik egy nagyot, azután elhallgat.

Tudat alatt figyel a fehér zajra,
Ha elindul az elszívó monoton moraja.
Elpilled Áronka, csend lesz és béke,
alhat az anyja is pár órát már végre.

Olykor felnevet vagy mosolyra fakad,
erre felderül a kék ég, és kisüt a nap.
Álmatlan éjszakák, gondterhelt nappalok,
mind a múltba vész; az anyja arca ragyog.

Már két hónap telt el születésed óta,
gyarapodjál tovább, aprócska Áronka,
felmenőid génje előnyödre váljon,
vezesse Istenünk utad e világon.